WAJDOVSKE ALPINISTIČNE VESTI

29

Uvodnik in kazalo

»od poletja do konca leta 2014…«

Ožbej Marc

Tokratna že 29. številka naših vesti obsega obdobje od avgusta pa do konca leta 2014. Udarne teme so tri. Druga oprava v zgodovini ajdovskega alpinizma v Kirgizijo si zasluži veliko pozornost. Zgodil pa se je še en zgodovinski dogodek – dobili smo dva nova alpinista – Deana Strosarja in Egona Pavlico. Iskrene čestitke obema. Veselimo se z vama. V ospredje vse bolj prihajajo naši mladci z odličnimi teksti in zgodbami. Prijeten sprehod skozi našo dejavnost želim. Ožbej

Kazalo:

Kirgizija……..3

Steber revežev, V-/IV+, 500 m……...7

Slovenska……..8

Weissmies , Lagginhorn, Dom……...9

Via Meledes, IV+, 400 m……...10

Crozov steber, Gran Jorasses……..11

Barbino aktivno poletje……...12

SZ Raz, Vežica……14

Zeleniške špice……18

Doberdob……..19

Jesenska Paklenica…….…..20

Matterhorn, Schmidt, solo……22

Dogodivščine iz Orcota……..24

Stara smer, Osp……..27

Kanin, turni smuk……28

Krvava, Čaven……29

Orientacijsko tekmovanje……..30

Tekaško romanje……31

Alpinistična šola……33

Opremljanje balvana……34

Sekločeva smer……35

Fotka številke……36

Kolofon……..37

Kirgizija

»2. odprava v zgodovini ajdovskega alpinizma…«

Boštjan Mikuž

Petek 1.8. -Rok Kurinčič, Dean Strosar in Boštjan Mikuž se v Ajdovščini zberemo in odpeljemo na Brnik. Letalo nas ob 14.30 odpelje proti Istanbulu in nato v osrčje Centralne Azije v glavno mesto Kirgizistana, Biškek. Po mirnem letu prispemo v prestolnico Kirgizije ob 5 zjutraj. **Sobota 2.8.** – Pridruži se nam Nejc Kurinčič. Prva postaja je zglasitev na agenciji, seznanitev s kuharjem, Sergejm, Rusom, ter skupen nakup hrane, ki se zaradi prvih nesoglasij med kuharjem in ostalimi člani zavleče na debele 3 ure. Knjiženju hrane za 400 eur sledi celotna stornacija in izbor hrane po naših in ne kuharjevih željah…vsekakor želimo merila v kuhinji postavljati mi. Po opravljenem nakupu in hitrem kosilu, se odpeljemo v narodni park Ala Archa na izhodišče poti, ki nas je po 5 urah dostopa pripeljala na lepo ledeniško izravnavo, base camp Ratsek na višini 3300m, kjer smo popoldan pripravljali bazo za čim bolj udobno življenje v prihajajočih tednih. Urejanje baze poteka v lepem sončnem vremenu, zvečer nas zmoti prva ploha. **Nedelja 3.8.** – Prebudimo se v delno oblačno jutro. Po prvem Sergejevem kosilu sledi spoznavanje s terenom okrog baze in že prve aklimatizacije. Rok in Boštjan se odpraviva v meglenem vremenu pod vznožje jugozahodne stene Korone na višino 4070 m. Vreme se toliko izboljša, da lahko opraviva zadovoljive posnetke stene, nato se vrneva v bazo. Dean se povzpne do bivaka na višino 3860m, čemur sledi povratek v bazo, Nejc pa opravi pristop na 4300 m visok Peak Boks, ki se dviguje neposredno nad našo bazo. Med povratkom v bazo močno sneži. Večer preživimo med igranjem kart in sklenemo, da naslednji dan prenesemo vso tehnično opremo pod zahodni, še nepreplezan greben Korone, ki nam predstavlja ogrevalni cilj, pred naskokom na centralno, 900 m steno 4860 m visoke Mt. Korone. **Ponedeljek, 4.8.** – Jutro je deževno, zato le poležavamo in čakamo Serđovo »specilaiteto«. Nejc se pred kosilom odpravi na Peak Bachichiki 4516m. Opravi solo vzpon po koluarju B. Kuzmenko, D, 300m, kjer ima precej težav s pohodnimi derezami. Ostali člani se v sneženem vremenu, po kosilu, odpravimo na ledenik pod zahodni greben, kamor prenesemo vso tehnično odpremo, ki jo spravimo pod balvane. Povratek v bazo. Zvečer se v bazi zjasni – opravimo, sicer prepovedano, kopanje v ledeniškem slapu nad vodnim zajetjem – kar je prepovedano itak najbolj vleče, paše pa tudi…Čakamo na ugodno vremensko napoved, ob 6h zvečer se na satelitskem telefonu izpiše bratova

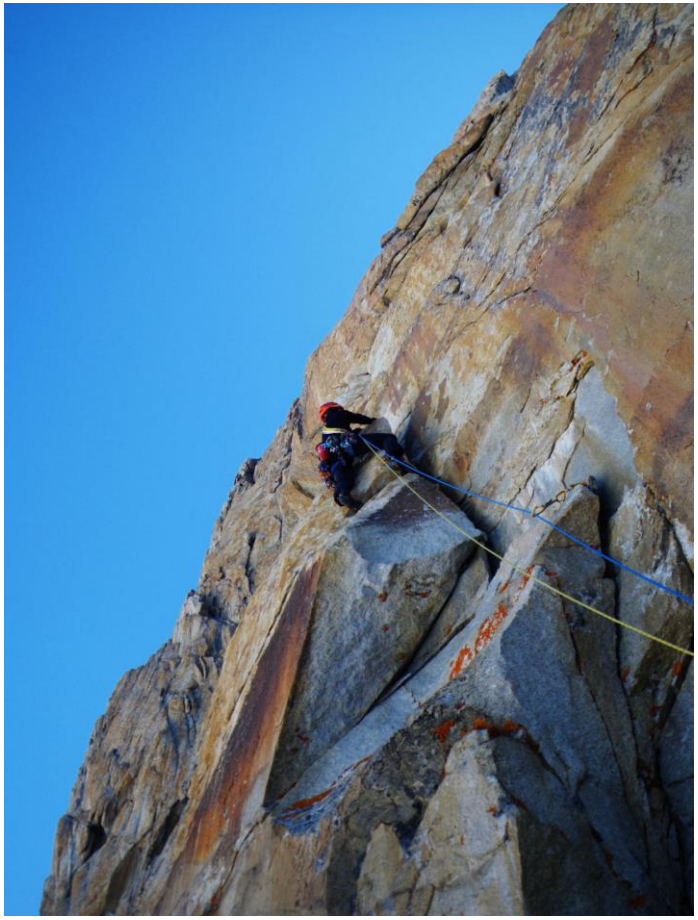

napoved, ki napoveduje izboljšanje vremena. Skladno z dobro napovedjo spremenimo načrte in ogrevalno turo zamenjamo za glavno steno. Sklenemo, da naslednji dan popoldan dostopimo pod steno s šotorom, prespimo in v sredo začnemo s plezanjem v osrednji steni. **Torek, 5.8.** – Trojica, Rok, Dejan, Boštjan, ki nameravamo plezati v osrednji Koronini steni počakamo do kosila v bazi in se pripravljamo na vzpon.Dean že zjutraj štarta proti 4-tisočaku Peak Teke – Tor 4479m in se, po nam znanih podatkih, nanj povzpne po še nepreplezanem terenu, kjer preči serake, ki so v tem času še zadovoljivo zasneženi in stabilni. Solo prepleza prvenstveno smer Dean Strosar, dolžine 450m, težavnosti PD. Zaradi sneženja in megle ter slabih snežnih razmer na južni strani obrne cca 50 m pod vrhom, na vršnem grebenu in se varno vrne v bazo.Ob 13h trojica(Rok, Dejan, Boštjan) štartamo pod jugozahodno steno Korone. ABC postavimo pol ure od stene, ker računamo na povratek po severozahodnem ledeniku Korone. **Sreda, 6.8.** – Zbudimo se ob 3h zjutraj in se v soju čelnih svetilk odpravimo pod steno. Kljub počasni hoji spoznavamo, da bomo pod Korono prezgodnji. Stena že na začetku ponudi strme razčlembe…tako skoraj 2 uri zmrzujemo in pričakujemo prve sončne žarke z vzhoda. Ob 6h vstopimo v prvenstveno smer Beli prah (spominska smer Petru Mežnarju), 6c A1, 600m (PRV: Rok Kurinčič, Boštjan Mikuž, Dejan K., 6.8.2014). Smer plezamo 13 ur in jo na vršnjem grebenu Korone priključimo že obstoječi ruski smeri V.Balezin 1994. Sestopimo z abzajli po že obstoječi smeri V. Egorov in smo ob 21h nazaj v ABC. Z Rokom nadaljujeva s sestopom v bazo, Dejan se odloči prespati v ABC. Nejc Kurinčič ta dan opravi nov solo vzpon na najvišji vrh gorovja Peak Semanov 4895m po smeri A.Fedorov - AD, 800m in nato nadaljuje po ostrem, zahrbtnem grebenu na Peak Skryabina 4753m. V sestopu opravi prevenstveni sestop po smeri N.Kurinčič, AD, 300m in se nato vrne v bazo. Dean Strosar opravi solo vzpon na drugi vrh Peak Skrjabine 4700m in se isti dan vrne v bazo. **Četrtek, 7.8.** – Sestop Dejana v bazo – poškodba gležnja. Počitek za vse in regeneracija. V

večernih urah asistiramo Nejcu pri šivanju globoke rane na desnem stegnu mlade ukrajinke Maše. Nejc opravi poseg v bivak sobi Ratsek huta. Operacijski poseg mini v soju čelnih svetilk in imporviziranju čim bolj sterilnega okolja. Z disciplino diktirnano s strani Nejca, improvizacija nekako uspe in Maša se lahko postavi na noge. Nejc nalogo opravi res profesionalno, tako da Ukrajinka čez 3 dni zapusti bazo z nespremenjenim načrtom

osvojitve 7-tisočaka Pik Lenina – vzhodnjaška volja podprta s podarjenimi Nejčevimi antibiotiki…**Petek, 8.8.** – Počivanje v bazi. **Sobota, 9.8.** – V soboto popoldne se Dean, Rok in Boštjan odpravimo na Peak Boks – 4300m. Pristopimo v lepem, sončnem vremenu. Med vzponom smo priča velikemu podoru balvanov, ki mu za las uidemo. Na vrhu se ponovno oglasi satelitski telefon, napoved vremena – ponedeljek izboljšanje, lahko pričakujemo stabilno jasno vreme brez močnega vetra. Z Rokom se že na vrhu odločiva, da ponovno preložimo vzpon po grebenu Korone in greva plezat markantni 6. steber Korone. Sestopimo v bazo, po večerji in partijah kart dobro zaspimo. Dejan zaradi poškodbe gležnja v spremstvu Nejca zapusti bazo. **Nedelja, 10.8.** – Prebudimo se v čudovito sončno jutro, po zajtrku sledi kopanje v ledeniškem potoku, pranje perila, itd. Po kosilu se Nejc vrne v bazo. Dogovorimo se, da naslednji dan Nejc, Rok in Boštjan poskusimo s prvenstveno smerjo v VI. stebru Korone. Odločimo se za vzpon baza – baza, brez ABC. Popoldne se nad bazo razbesni nevihta, za tem pa razjasnitev in priprava potrebne opreme. **Ponedeljek, 11.8.** – Zbudimo se ob 3.20 in po zajtrku se 4, Dean, Rok, Nejc in Boštjan odpravimo proti Koroninem ledeniku. Dean ta dan načrtuje vzpon na glavni vrh Korone 4860m po normalki. Na ledeniku Ak Sai se ločimo, Dean nadaljuje z vzponom na Korono, vrh doseže ob 9h zjutraj in je do 13h že nazaj v bazi. Ostali 3 nadaljujemo na jugozahodno stran Korone in pod steber VI prispemo ob 8h. Zaradi mraza na vstop čakamo do 9 ure. Plezati začnemo v vpadnici vrha stebra, po razu, kjer po naših podatkih ne poteka še nobena smer. Težave smeri so skoncentrirane na spodnji prvi del, s katerim Rok suvereno opravi v vodstvu. V zgornjem delu se smer dotika obstoječih smeri, saj vedno pogosteje srečujemo ostanke predhodnikov. Primorski steber (spominska smer Jožetu Vidmarju*) VII/V/IV, 800 m(PRV.:Rok Kurinčič, Nejc Kurinčič, Boštjan Mikuž) plezamo od 9h do 18h zvečer, ko z velikim veseljem stopimo na zadnjo granitno špico nekje 4850 m visoko. Sestop opravimo s cca 13 spusti po vrvi. Med sestopom se večkrat oprhamo s slapovi snežnice, kar nam ob zahajajočem soncu ne vliva veliko veselja. Po 3,5 urnem abzajlanju smo končno pod steno, nazaj na ledeniku, mokri in dokaj izmučeni po večurnem vlečenju vrvi in reševanju ugank stebra. Takoj začnemo sestopat v bazo, kamor dospemo ob polnoči. Tako ob pašti zaključimo

21 urno turo, ki nam je omogočila novo smer čez VI. steber Korone **Torek, 12.8.** – Po zelo slabi noči se Nejc in Boštjan prebudiva s slabim počutjem, glavobol, bolečine v trebuhu, cel dan preleživa v šotorih brez hrane. Rok je boljši in ne kaže bolezenskih znakov. **Sreda, 13.8.** – Bolezensko stanje se nekoliko izboljša, omogoča že nekaj premikanja po bazi in prvo hrano. Še vedno zelo nestabilno, zato se odločimo, da ob izboljšanju sestopimo v dolino. **Četrtek, 14.8.** – Ob še vedno nestabilnem zdravstvenem stanju, ter običajnem sporu zaradi premalo nosačev, sestopimo v dolino. **15.8. – 18.8.** Okrevanje v glavnem mestu, ogled Biškeka in jezera Issy Kol. **19.8.** – V zgodnjih jutranjih urah let proti Sloveniji. Na Brnik prispemo ob 14.30.

Na odpravi so bile preplezane naslednje prvenstvene smeri:

- Beli prah – spominska smer Petra Mežnarja, 6c, A1, 600m, 6.8.2014, (Rok Kurinčič, Dejan K., Boštjan Mikuž)
- Dean Strosar – 450 m, PD, 5.8.2014 (Dean Strosar)
- N.Kurinčič – AD, 300 m, 6.8.2014 (Nejc Kurinčič)
- Primorski steber – spominska smer Jožeta Vidmarja, 6b, 800m, 11.8.2014, (Rok Kurinčič,Nejc Kurinčič, Boštjan Mikuž)

Zahvala za finančno podporo primorski alpinistični odpravi Kirgizija 2014 gre:

- Komisiji za alpinizem pri PZS,
- Občinama Ajdovščina in Tolmin,
- PD Ajdovščina,
- Soškemu AO,
- PD Valentin Stanič-Kanal,
- Klubu Tolminskih študentov (KTŠ),
- Trgovini Alternativa Sport,
- Trgovina Nutrishop.si (športna prehrana SIS),
- Trgovini Alpstation Tarvisio – Montura,
- Singing Rock,
- Grivel
- Letrika d.d.

Z leve: Dean Strosar, Boštjan Mikuž, Dejan Koren, čepita brata Kurinčič

- Jože Vidmar, doma s Kovka nad Ajdovščino, se je 1. 6. 1991 smrtno ponesrečil med solo vzponom v klasični Hekmaijerjevi smeri v severni steni Eigerja.

Udeleženci odprave: stojijo Dean Strosar, Boštjan Mikuž in Dejan Koren, čepita brata Rok in Nejc Kurinčič

Boštjan Mikuž

Steber revežev, V-/IV+, 500 m

»Deanova izpitna tura za alpinista…«

Dean Strosar

No pa sem tudi sam postal “revež posebne sorte” tako pravi Mihelič v knjigi Slovenske stene. V bistvu sem postal dvakrat “revež posebne sorte”. Z alpinističnim inštruktorjem Slavkom Rožičem sva se dobila na vršiču v soboto ob 6:00 zjutraj. Ob osmih sva že plezala v steni. Pred nami je bila že ena naveza. Po poti do Stebra sva pod Debelakovo srečala Šerkezija, ki se je pripravljal za vstop z simpatično Štajerko, ki je tudi imela izpitno turo za alpinista. Vstop sva dobila brez problema in spodnjem delu je bilo vse OK. V zgornjem srednjem delu kjer je skala malo krušljiva in orientacija težavnejša smo zgrešila zajedo (V-). To pa zato, ker je v naših genih čredni nagon. Naveza pred nami je šla v napačno zajedo. V zajedi ni bilo nobenega klina v opisu smeri pa piše, da je v tej zajedi nekaj klinov. Meni je bilo to sumljivo in med tem, ko sva čakala sem inštruktorju dejal naj pogleda po polici naprej ali gre mogoče pot naprej. Pogledal je dva metra in dejal, da ne. Ko smo prišli na vrh 50m zajede (V) smo ugotovili, da to ni prava smer. Sledil je spust do sidrišča in prava pot je bila 20m levo v zajedo, ki je bila kar dobro nabita s klini (V-). Slavc je dejal “zakaj me nisi nagnal naprej”? Dejal sem, če bi te bolje poznal bi te. Slavc se je za ta spodrsljaj opravičil z rudo na Vršiču. Ostalo plezanje je potekalo brez problemov in z Slavcem sva plezala kot, da se poznava že sto let in v Stebru revežev sva oba uživala. Ni mi treba posebej razlagat zakaj sem postal dvakrat “revež posebne sorte”, SUPER!

Slovenska smer v steni

»včasih se malo stisne in je…«

Simon Ušaj

Za konec avgusta sem imel kar ambiciozen pohodniški načrt. Vendar bolj kot se je bližala sredina tedna bolj sem vedel, ta tokratni vikend ni za to. »Normalni« delavnik je to preprečil – podrobnosti o tem »normalnem« delavniku na kakšnem drugem mestu. Mi je pa sodelavec v sredo na malici mimo grede omenil dolgoletno željo po Slovenski smeri v Triglavu. V petek popoldne sem bolj kot ne videl samo posteljo vendar… Tako sva se dogovorila za odhod v petek zvečer. Ob pripravah nahrbtnika pride še SMS od Marijana, da gresta z Barbi kondicionirat na Triglav (med vrsticami pa neka želja po Slovenski). Čez tri ure (ob 9 zvečer) že pijemo pivo v Aljaževem domu. Čez štiri ure pa spimo spanje pravičnega. Ob 5:15 smo že pod steno. Kljub občasnem iskanju smeri – očitno se stena z leti spreminja in skriva prehode, smo po 4 urah na vrhu smeri. Točno ob poldne sva z sodelavcem Brankom ponovno v Aljaževem domu. Pijeva pivo, on je zelje s klobaso, gledava Steno, modrujeva, meni se j… za vse kar ni povezano z Ljubeznijo (družina, prijatelji, hribi,…). ŽIVLJENJE JE LEPO. Marijanu in Barbi je bolj dišalo kosilo na Kredarci in sta sestopila kasneje. Ob 14:00 že jem domačo špinačo ob 17:00 pa z otroci lovimo ribe v Vogrščku. Samo iti je potrebno in imaš zgodbo. Pa novim zgodbam naproti. *Simon*

Pod vstopom v smer

Weissmies 4023 m, Lagginhorm 4010 m, Dom 4545 m

»avgustovski štiri tisočaki…«

Dominik Mikuž

Letošnje klavrno poletje je vseeno ponudilo par oken lepega vremena, kjer je bilo možno zlesti tudi na kakšen štiritisočak centralnih Alp. Uspeli so celo trije. Prvi od teh je bil Weissmies, kopasta gora prekrita z debelim ledenikom nad Saas Fee-jem s svojimi 4023mnm. Izbrali smo jo za aklimatizacijo pred "resnejšimi" naslednjimi vzponi. Vreme nas je žal tudi na tej poti spominjalo katerega leta smo, saj se je po obetavnem jutru pooblačilo, spustile so se megle, pihalo je in snežilo, kot bi bili januarja nekje v Julijcih, pa smo bili 15. avgusta. Vseeno smo kljub slabim razmeram glede na nezahtevnost poti v slabi vidljivosti in vetru dosegli vrh brez večjih težav. Naslednji dan je bilo vse drugače. Jasen dan in popolno plačilo za vremensko razočaranje prejšnjega dne – povzpeli smo se še na sosednji 4010 m visoki Lagginhorn. Možnih je več dostopov, izbrali pa smo klasiko, ki spodaj preči dolgo snežišče, nato pa se po (to poletje izjemoma snežnem)

grebenu (mesta do 45°) zelo slikovito povzpne proti vrhu. Malo zahtevnejša tura z izjemnimi razgledi na okoliške gore in predvsem na silhueto Doma, kar se že navezuje na naslednjo zgodbo…

Odlično aklimatiziran del prve odprave v Švico, se tja čez dva tedna odpravi še drugič. Cilj je Dom 4545 mnm, najvišji vrh ki v celoti leži v Švici. Štartamo iz Rande na 1300mnm in prvi dan uspemo do koče Domhutte na 2900m. Drugi dan ob 4h zjutraj sledi 12h težkega dela, vendar v krasnih pogojih. Izredno dolgo vzpenjanje že prve ledeniške morene, potem še daljši ledenik, plezarija čez skalni skok (II), ter nato še 800m grebena ki v prvi polovici ne pade pod 45°, mestoma pa doseže 55°, precej izpostavljenih nad ledeniške razpoke. Sicer pa je pot/gaz glede na število obiskovalcev odlično narejena oz. naštamfana, tako da je vzpon objektivno precej varen. Trije člani po 7h urah končno dosežemo vrh, za katerega se je nekaj časa zdelo da ga nebo, pa je le prišel. Zaradi precej padavin letos je zelo ošiljen, z malo

Meta Trampuž, Dominik Mikuž in Martin Jug

prostora, vendar izjemnimi razgledi… Matterhorn gledaš z vrha. Zanimivo. Sestopimo naokoli po še daljšem ledeniku in dodobra zdelani popadamo v kočo okrog 16h. Sledi še ena noč v Domhutte in naslednji dan težkih nog nazaj v dolino in proti domu. Izjemna tura v vseh pogledih. Predvsem kondicijsko zahtevna. Pristopniki na prva dva vrha Metod in Mitja, na Dom Jernej Zavrtanik, Meta Trampuž, Martin Jug in Dominik Mikuž, zadnja dva sva bila na vseh naštetih vrhovih.

Via Meledes, IV+, 400 m, Monte Zermula

»vrnitev…«

Egon Pavlica

V nedeljo 7. 9. 2014 smo se dve navezi odpravili nazaj na “kraj zločina” – Zermula – SZ stena – smer meledes IV/IV+. (v tej smeri je Egon 30.06.2013 težko padel in se močno poškodoval) Egon in Marjan sva se ukvarjala z orientacijo kot prva naveza. Za nami pa suvereno Jernej in Barbi. Smer začne pod črnimi previsi, označena z rdečo puščico. Od štarta se lepo vidi približno 10m zajedo, približno 60m višje, ki ponuja lepo a za nas pretežko petico. Obšli smo jo po mokri polički par metrov bolj levo, kjer te čaka lepo mesto za štant. Ker ga nismo uporabili, smo kmalu porili vse oprimke višje po plošči zaradi trenja. Od tega mesta naprej je stena pravi užitek in jo toplo priporočam vsem ki ljubijo čvrsto skalo. Ker je bilo tako lepo smo plezali cel dan in se šele okoli 14h vrnili po stezi ki vodi mimo kavern (ko prideš na vrh levo). Na sosednjem hribu je divjala nevihta, ko smo se nažirali s sirom na prelazu Lanza. Ves čas plezanja so nas opazovale navijačice, ki so se v debelih volnenih puloverjih sončile na trati sosednjega vrhnjega dela Zermule. Egon Pavlica

Egon Pavlica, Jernej Zavrtanik in Barbi Močivnik na vrhu smeri

Crozov steber, VI, 5M,1200 m, Grand Jorasses

»prvokategorno…«

Boštjan Mikuž

Prejšnji petek (12. 9.) sva se z Janezom Svoljškom iz kranjskega odseka odpravila v Cham preverit obljubljene odlične razmere. Po štartu ob 2 ponoči sva vlak na Montenvers ujela ob 10h. Do pod Jorassev naju je spremljalo sonce ter lepo narejen ledenik. Po 6 urah dostopa sva si na seraku pod vstopom v Colton-Mac uredila bivak in poskušala nadoknadit spanec…vsaj jaz bolj ali manj neuspešno. Zvečer je prišla še megla in sneženje…sva vsaj na nekaj manj gužve upala … Načrt, da z bujenjem ob 2 zjutraj prehitiva lene sotrpine in prva vstopiva v Colton.Mac klasiko, se je izjalovil točno ob 2h, ko je budilka napovedovala štart, pogled na steno pa dajal vedet, da so v želeni smeri vsaj že 3 naveze, na vstopu pa se mi lučk ni dalo šteti…pogled čez steno seraka na lednik pod nama je spominjal na velikonočno procesijo…ja gužva bo danes… Nenavezana splezava čez vstopno 30 metrsko ledeno steno in se nato usmeriva v desno, kjer v Crozu ni bilo sledi. Croza solirava do prvih suhih raztežajev, pred katerimi enkrat zgrešiva smer s prečenjem v desno…nato pa plezava po liniji brez težav. Na stiku s Slovensko srečava še dve navezi, s katermi si nato radodarno delimo porcije lomečega se ledu (spraševal sem se, kaj je šele v Coltonu). Izplezava ob 3 popoldan, zanimivo, z Janezom sem v Franciji plezal Ginat v severni steni Droitesov, ki ima zelo podoben izstop – vrh, ozek greben, kjer je najudobneje uredit abzajl in čim prej oditi … no takrat sva tudi izstopila ob 3 … Na abzajlih sva v soncu, in vsako čakanje na štantih izkoristim za globok spanec za par minut … nižje na ledneniku po prečenju krajne poči, najdeva gaz, ki naju preko labirinta serakov pelje na italijansko stran Jorassov. Po 7h sestopa in žal že zaklenjeni restavraciji, na jasi blizu avtobusne postaje zaspiva spanje pravičnega… V nedeljo se po obilnejšem zajtrku v Courmuyaeru odpeljeva proti Sloveniji.

Barbino aktivno poletje

»med najbolj aktivnimi…«

Barbi Močivnik

Letos sem po Silvotovi zaslugi spoznala lepoto plezarije v zahdnih Julicih. Potem, ko sem po spomladanskem vplezavanju, polna pričakovanja osvojila Visoko belo špico po Severnem razu, sem vedela, da bom te kraje letos še obiskala. Ko je napočil čas dopusta, je Marijan odpotoval v Rusijo na dodatno foto izobraževanje. In jasno je bilo, da bom jaz ta čas izkoristila za plezanje.

Beljaška igla

S Silvotom sva najprej osvojila Beljaško iglo pri koči Corsi. Kratka a sladka in izpostavljena smer. Prvi raztežaj je šel naprej Silvo, kajti v njem je ozek kamin za katerega še sedaj ne vem kako sem prišla skozi, pa čeprav sem plezala druga. Da ne omenjam, da sem se, ko sem se prebila skozi najtežji del, morala vrniti, ker sem pozabila odpeti vponko. Ostalo do vrha sem plezala v vodstvu. Ker je smer kratka, sva zaključila dan še v plezališču pri koči Corsi. Vedela sem, da je Silvo popularen med dekleti, vendar to kar sem doživela v tem plezališču je izgledalo kot, da me spodaj varuje Justin Bieber. Od koče zaslišim kako mična mladenka sredi dvajsetih let kriči: ”Silvoooooooo sem vedela, da te v tako lepem vremenu najdem tu. Silvoooo!” Njen fant je le nemočen opazoval to veliko naklonjenost svojega dekleta, ki se je spustilo v dir k Silvotu. Očitno je vedel, da v tej situaciji nima šanse 😀

Silvo nad Corsijem

Visoka polica

Čez dva dni sva se z Silvoto podala v Bele vode na Visoke police smer Diretissima. To je ena najlepših smeri letos. Plezala sem jo prva, lepa, kompaktna skala, polno oprimkov. V tistem lepem sončnem dnevu je bila prava uživancija. Nemogoče se je v njej zgubiti. Siten je le dostop, saj je steza ves čas nagnjena v globel in polna peska in šodra. Štanti so narejeni, vendar je toliko mostičkov, da jih ni problem preskočit in narediti svojega. Tudi za varovanja ni problem dobiti dobrih mest. V smeri smo imeli družbo naveze iz Maribora, ki je pod smer prispela ravno, ko smo se vanjo vstopila midva.

Vršič, Pocarska

Še isti teden smo se z Jernejem in Juretom odpravili na Vršič v Pocarsko smer, ki jo je slovenska vojska naredila za potrebe vadbe. Je navrtana, svedrovci so pobarvani rdeče, štanti narejeni, vmes so celo puščice, da se ne zgubiš. Zelo dober poligon za pripravnike. Poleg tega mi je Ožbej dal še zelo natančna navodila, tako da smo suvereno plezali kljub dopoldanski megli. Zjasnilo se je šele na povratku. Plezali smo izmenično, meni sta ostala zadnja dva raztežaja. Vendar sem kasneje ugotovila, da je Jernej preskočil en štant in zato je zadnji raztežaj bil tisti, ko se le sprehodiš po grebenu do steze.

Plockenpass in Logarska

Potem je sledilo plezanje na skupnih turah z Simonom nad Plöcken passom (Spigolo De Infanti 5b/4a-4b, 200m), Mali Rinki (Igličeva smer (V-/IV, 350m) in Vzhodna smer IV/II-III, 350m) ter v Panetone-ju (Via della Rampa 5c/5b 180m). To so bile štiri, vsaj zame, težje smeri, v Karniji tudi mokre, kjer pripravniki nismo plezali prvi in verjeli ali ne, nihče od nas si tega niti ni želel. Smeri so bile zahtevne, zato smo bili raje na štriku 😀Vendar ste o tem že brali v Simonovih zapisih. Vmes smo skočili še po Slovenski na Triglav. Lani sem bila v smeri prvič in prav zanimivo je kako sem jo dojemala letos. Predvsem smo bili zelo hitri, saj sem bila v

družbi ultramaratonca in ironmana. Taki ti dajo dihat. Še dobro, da smo se vsake toliko zgubili, da sem zajela sapo.

Zermula

Prvo nedeljo v septembru smo zopet odšli v Karnijo na Monte Zermulo po smeri Meledes in sicer dve navezi: Egon in Marijan prva ter midva z Jernejem druga naveza. Z Jernejem sva plezala izmenično. Ker sva lezla za Egonom in Marijanom, nama ni bilo potrebno paziti na orientacijo. Orientacija je mogoče trenutno moj glavni problem, saj si brez izkušenejših kolegov kar ne upam iti v neznano steno. Mogoče je to le nekaj kar moraš 'dat skoz' in je bolje, da ne 'preskakuješ'. Upam, da bo to stanje sčasoma izginilo, tako kot so letos izginili nekateri moji lanski problemi, sam dovolj je treba bit v skali.Monte Zermula ima zelo lepo skalo, le na vrhu, ko smo se že razvezali, je malce naloženo. Manjši problem so le ovinki, ko nastopi trenje in vlečeš štrik kot kaka mula. Je bilo pa to plezanje za Egona vrnitev na kraj zločina, ki ga je opravil zelo suvereno in z veliko humorja na svoj račun. Ko smo ga pobarali po sestopu, je odvrnil, da nima pojma, ker se je zadnjič peljal s helikopterjem.

Sedaj pa sem se zopet postavila v vrsto pri Silvotu. Bo trajalo, ker je pred mano kar nekaj kandidatk za plezanje. Na sliki desno so Jure Ličen, Jernej Zavrtanik in Barbi Močivnik na Vršiču.

Preplezane smeri:
Beljaška igla pri koči Corsi, Južni raz IV+/III-IV, 140 m
Visoke police Bele vode Direttissima V-/IV, 200 m
Grebenc pri Mali Mojstrovki Pocarska smer IV/III-IV, 200 m
Monte Zermula, smer Medeles D- max 4, pp.4+ , 300 m

SZ Raz, V+/IV+, 220 m, Vežica

»zgodba!…«

Marijan Močivnik

Trdnih materialnih dokazov za spodaj zapisano ni in tudi sicer ne gre vsega jemati preveč dobesedno in resno. Pisec je namreč izrazito neizkušen, premlad, zaletav, slabo vidi in zagotovo pretirava, morda je nevede doživel tudi kak nezabeležen udarec v glavo in halucinira. Poleg tega priznava, da je na koncu zgodbe celo užival alkohol.

Sobota. Col. 5.15. Boštjan je tu. Sebastijan? Very close, sporoči po telefonu. Potem čez Kalce, skozi Logatec, Kamnik. Zgrešimo odcep za Kamniško Bistrico, obrnemo. Izhodišče za Kamniško Belo? To bo to. Recimo. Črevesje opravilo svoje, v gozdičku ekskrementacija večerje, morda že tudi zajtrka. Pregled, sortiranje, delitev, vsakemu nekaj od skupne robe. Pot pod noge. Navodilo v vodiču: pot do vstopa obide slap Orglice po desni. Torej vsekakor na levo. Poplezavanje, brezpotje. Potem žleb. Spet naš obhod po levi. Poplezavanje, brezpotje. Višje zgoraj okoli desete ure Jernej in Tadej vstopata v svojo smer. Mi še nekoliko bolj gor. Dodatno s trakom fiksiram obstoječi debel flajšter na že dolgo ožuljeni peti desne noge. Pas. Čelada. Štrik. Osmica. Vpletanje. Plezalke. Boštjan najprej naprej še v supergah. Jaz v prvi raztežaj drugi, Sebastijan torej zadnji. Teoretično tako več možnosti za fotke – prvi me pričaka na štantu, zadnjega tam potem s sfotkičem pričakam jaz. Recimo. Še senčno, skala mrzla, ostra. Nekaj razmišljanja, nekaj podprijemov, pa nekako zalaufa. Na tesnem štantu potem tudi Boštjan v plezalke. Drugi raztežaj. Jaz odslej zadnji. Takoj jeba. Boštjanov metulj globoko v ozki poči. Prsti ne morejo do krilc. Fak, jeba, fak. Prosim za več štrika, dobim, malce nazaj dol, počivam, nazaj gor, poskusim ponovno. Ne gre. Fak. Še enkrat. Fak. Fak. Fak. Končno metulja nekako izbezam. Lezem naprej, zdaj že pretežno užitkarsko. Razen jebanja fotkiča. Štrajka. Baterija. Prazna, štartal sem s polno. V rukzaku rezerva. Poiščem, Vstavim. Dela. Okej. Dalje. Gre. Nekje spodaj Tadej in Jernej

že spet na melišču. Obrnila, izstopila, sestopata. Mi naprej. Precej višje zgoraj prve meglice. Sebastijan varuje Boštjana, jaz, kot se potem izkaže, še predpredpredzadnji, predpredzadnji, predpredzadnji in zadnji današnji škljoc. Fotkič nazaj v rukzak, najtežje je menda za nami, pred nami trojka. Kao. Menda. Nič posebnega. Itak. Teoretično. Vstopim, sou far sou gut. Zaplezam. Strmoglavim. Prvi meter smeri leti navzgor mimo mene. Naslednji meter tudi. In še eden in ni še zadnji. Vsake toliko časa me skala potipa. Verjetno kar tako, za vsak slučaj. Ali v pozdrav. A preden se raztezanje štrika zaključi, sledi srečanje s polico pod mano. Odboj, pristanek na hrbtu. Sebastijan gleda dol in požira cmok v grlu. Kako si? Ne vem še. Zajamem sapo. Nogi sta videti OK, ena roka tudi, druga podobno. Slednja sicer boli, a kosti so kljub desetletjem redne uporabe očitno zdržale. Zmerno omotičen se kobacam pokonci. Ponovno vstopim v raztežaj, tokrat bolj desno. Prej kritične prve metre tokrat gladko premagam. Nad mano poč. Jebeno. Poskušam po njej, ne gre. Razgledam se. V desno na plato? Očitno. Uf. Precej bolj izpostavljeno, a preplezljivo. Poskusim, uspem. Malo višje zelo podobna scena. Repete. Boštjan in Sebastijan s štanta tik nad mano potrdita ponovitev rešitve. Torej spet v desno in kmalu štant. Zadnji raztežaj. Boštjan vstopi. Gledam in voham probleme. Sebastijan vstopi. Gledam in voham probleme. Zdaj že smrdijo kot prešvicani jaz. Roka po prvem strmoglavljenju ni več povsem pri moči, pa tudi revščina mojih dosedanjih plezalskih izkušenj mi ni v pretirano pomoč. Vseeno poskusim. Par metrov gre. potem skala oživi.Refleksni krik Zateeeeeegni! in letim. Drugič danes. Še eno srečanje s polico, tokrat manj nežno kot prvič. Zajamem sapo, zajamem jo ponovno in še enkrat in še enkrat in se nekako poberem. Jebat ga, se zgodi. Levo od prejšnjega vstopa ne vidim alternative, desno tudi ne. Zaplezam kot

prej. Odletim. Najprej vse enako kot prej, tudi skalna polica pod mano je še vedno tu. A tokrat me ta brcne v gleženj, bližnja skala me po odboju sune v rebra (ki na srečo pokažejo manjše posledice šele potem doma – driska na školjki bi izjemoma bolj pasala kot mučno napenjanje), že lepo nategnjen štrik me obrusi po itak razboleli roki. A ne dam se, frčim naprej in v desno in naslednjo skalo pozdravim z ramenom. Fak. Ležim, ležim, še vedno ležim. Gleženj? Pomigam, počasi sedem, razgibavam. Nazaj do vstopa v raztežaj. Zdrava pamet ali nekaj drugega mi trenutno odsvetuje še en trening prostega letenja. Od zgoraj, od koder ne vidita nič, Boštjan in Sebastijan nekaj vpijeta in zategujeta štrik. Počasi zabingljam. Švicarski škripec? Ni še treba. Dej štriiiiiiiik! Nič. Bingljam. Dej štriiiiik! Nič. Odmev s Planjave odgovarja: iiiiiik …. Bingljam. Nista v območju razumljivega sprejema mojega rjovenja. Dej štriiiiiiiiiiik! Planjava spet nazaj: iiiiiiiik …. Še vedno bingljam. Štriiiiiiiiiik! Planjava pa spet svoj in moj iiiiik. Počasi se nekako dotaknem tal, razlog verjetno kile in trenje in take fore.

Telefon. Snamem rukzak, ga izbrskam, hitim, preden me morda od zgoraj spet zabingljata. Izključim letalski način (jebenti, kako se je to krasno uskladilo z mojim letenjem, vse po predpisih letalskih družb), vtipkam Boštjana da pojasnim situacijo in da uskladimo akcijo. Ajfoun kliče. Načelnik nedosegljiv. Nenadoma od nekje nižje nad mano kot glas iz nebes Boštjan povsem razumljivo: Lahko plezaš? Eh, lahko ravno ne. Bolj za silo. Desna roka, to zdaj že vemo, nekako nima prave moči. Boštjan vzame rukzak in mi asistira čez prvo oviro, Sebastijan z vrha za vsak slučaj močneje zateguje štrik, in kljub rdeče-vijolično-modri, potencialno zeleni in posledično ne povsem funkcionalni roki, mi nekako gre. Upoštevajoč stanje pravzaprav presenetljivo dobro. Izplezam, sledi še Boštjan. To je to, karkoli pač to pomeni. Zunaj sm. Odslej spet Homo erectusi, torej peš. Po grebenu proti vrhu in naprej. Čez ruševje. Megla. Med ruševjem. Megla. Kravjaki. Megla. Veselo proti Korošici, blizu je. Megla. Kam točno? Dobro vprašanje! Poskusimo nekam proti severu v žleb in dol. Šodrasto, čas teče neodvisno od naših potreb, temni se, krušljiv skalni skok, to bo jeba in seveda potem jeba tudi je, itak, karkoli primem, mi ostane veselo v roki, še en kamen me očitno občuduje in hoče z mano, a jaz imam druge načrte in ga odvržem. Vidim komaj kaj in hkrati vedno manj in manj, zoprno, Boštjan me usmerja od stopa do stopa, napenjam oči, vmes mi dve kili kamniško-savinjskega apnenca nepričakovano in v nasprotju z mojo voljo pristaneta na nogi. Tema je tu. Čelke iz rukzakov. Snopi svetlobe se pršijo na kapljicah goste megle. Prusik okoli skale, konca dvojčka zvezana skozi zanko, druga konca štrikov v globino. Katerega bomo potem dol vlekli?, zelenega. Boštjan se že potaplja v globoko modrino. Reverso, matičarka, vse okej?, abzajl. Vidljivost ni omembe vredna, ampak spodaj smo menda skoraj na poti, sporoča gor Boštjan,

medtem ko Sebastijan po telefonu na Korošici že naroča pivo. In joto s klobaso. In pivo. Za vsak primer še enkrat – kateri štrik vlečemo?, zelenega. Modri štrik prileti dol iz teme, odlično, spokamo. Potem melišče, šoder, šoder, večji šoder, šoder, drobnejši šoder, šoder, šoder. Očala se v nikakršni vidljivosti dodatno veselo rosijo. Papirni robček, četudi suh, pomaga infinitizemalno malo. Sizifovsko početje. Predam se, preneham z brisanjem in pač le še pretežno brez uspeha napenjam oči. Kadar se Sebastijan nekaj metrov pred mano ozre nazaj, vidim njegovo lučko, sicer tema. Pogled do Boštjana, ki sicer ni daleč, itak ne seže. Koča je zdaj zanesljivo že res povsem blizu nas, a smo mi očitno že kar daleč od nje. Desno nad nami verjetno spet Vežica. Ali pač nekaj drugega, kdo bi vedel. Slabi dve uri slabo vidnega šodra. Nadaljujemo dol. Ko nam začne nasproti prihajati resnejša gozdna vegetacija,

Sebastijan sporoči na Korošico, da nas na joto danes zelo zelo verjetno ne bo. Nadaljujemo. Dol, dol, dol. Ignoriramo naše jutranje obhodne variante in bližnjice, po žlebu abzajlamo, po telefonu pa prej izvemo, da nas svedrovci tam že čakajo. In naprej dol. Potem, končno, ne še tako kmalu, a vseeno … že dolgo in težko pričakovane Orglice. Vooooooooooda. Najprej šumeč zvok, potem flaška pod slapič … Aaaaaah. In čez pol ure avto. Več kot dva polna osemurna šihta brez počitka, če odštejemo štantanje, odkar smo zjutraj tu vzeli pot pod noge. Javim Barbi, da po pol ure od prejšnjega javljanja nismo prišli do koče od koder naj bi jo poklical da se dogovorimo za jutri, tudi po eni uri ne in po dveh tudi ne. V bistvu – ne. Skratka – vračamo se. In ne, jasno, seveda, prisežem, ne bom je zbudil, ko pridem domov, mirno lahko spi. Kamnik. Boštjanov avto zakadi. Halo asistenca, čakanje vlečne službe na že zaprti bencinski črpalki.

Zapašejo Sebastijanove alkoholizirane višnje. Konzerva inslatissime. S svežimi gatami bi bil z njo skoraj Kevin Kostner iz reklame in zakaj pravzaprav ne, tam na pumpi torej v suhe gate in iz rukzaka še suhe hlače in majica, zdaj celostno gledano celo malce manj smrdim, in namesto vode še enkrat Sebastijanov višnjevček. Pripada nam sicer nadomestno vozilo, zavarovalnica plača, a kje do njega opolnoči, v kabini tovornjaka vlečne službe je poleg šoferja prostora še za dva, tretji, v tem primeru Boštjan, tako zadaj ležerno za volanom svojega golfa prespi vožnjo do Cola … Avto me še čaka, seveda ni ključev, vse ven iz rukzaka, ključev ni, še en pregled, ključev ni. Druga ura zjutraj je zato izjemno primerna za Halo Barbi. A besedo sem držal, nisem je zbudil ob prihodu domov, še sem na Colu. Barbi s ključi. Čez dobre pol ure mišice sicer opozarjajo na svojo prisotnost, a iz hladilnika končno vzamem mrzlo pivo.

Naknadno moje vtise s par besedami po mejlu dopolni še Boštjan: *… do 2/3 smo plezali v smeri, nato pa v zgornji zadnji tretjini zavili preveč levo, zato je bila v zadnjem raztežaju 5 namesto 3 – vendar so se mi zdele vse druge variante pred zavojem levo na tistem pomolu, težje od izbrane … ko pa je že malo megle višje oziroma je sprva lahek teren, lahko hitro splezaš kaj več od 3 višje gor …* Jebat ga. Če zaključim, da je bilo vseeno fajn, se bo utemeljeno pojavil resen in utemeljen dvom v mojo prisebnost in razsodnost. Pa kaj. Simon bi verjetno dodal: imate zgodbo!

Marijan Močivnik

Zeleniške špice, skupna tura

»čredno razgibavanje…«

Boštjan Mikuž

V nedeljo, 19.10. je bila v sklopu Alpinistične šole 14/15 opravljena prva tura z novimi tečajniki. Za spoznavanje in uvod v svet alpinizma smo se podali na slikovito jesensko prečenje Zeleniških špic v Kamniško Savinjskih alpah. V čudovitem indijanskem poletnem soncu nas je 9 udeležencev ture suvereno opravilo prečenje. Za večino je bila to prva izkušnja z gibanjem po brezpotju, brez jeklenic in markirnih oznak. Kljub pregovorno dobri kamenini grebena Zeleniških špic, pa je to tura, ki začetniku, vajenemu skale v plezališčih, pokaže pravo naravo naših gora.

Čudovito vreme, pozitivno vzdušje in jesenski razgledi. Turo je organiziral Boštjan Mikuž. Ne desni je del ekipe pri plezanju grebena.

Doberdob

»trening…«

Marijan Močivnik

Vremenska fronta je ponoči tako hitro prešla zadnjico slovenske kokoši, da italijani izboljšanja vremena očitno niti niso dojeli in smo bili (ne le v času kosila) v plezališču pri Doberdobu sami. Barbi, Dean, Jernej, Anjan in podpisani. In pozneje neusklajeno, za nami, še Egon z družino. Prištejem še dve Gorjanki. Ker ni nihče pisno protestiral, je bilo zabeleženo nekaj utrinkov. Na desni mladi in močni Anjan!

Jesenska Paklenica

»tisti mrzli jesenski pakleniški štanti…«

Barbi Močivnik

Pakla je zakon, še posebej če greš tja s Simonom, ki je bil tam že n-krat in pozna skoraj vsako smer. Zato se nisem niti trudila v množici smeri izbirati kaj bi bilo primerno za nas pripravnike. V petek zvečer smo se odpeljali proti Paklenici, brez jasnega plana kje bomo spali. Verjetno na obali, kot v študentskih časih :-). Kasneje se pridružimo Maticu in Vidu v kampu, kjer se zavlečemo kar v prazno jedilnico. Zjutraj, še v temi, vstopimo v park, preden se sploh pojavijo pobiralci vstopnine. Sedaj sem se že naučila, da ko Simon vstane, moraš res na hitro spakirati, sicer te pusti za sabo. Tako sem izpustila celo umivanje zob, ni bilo časa. Na parkirišču pa popusti Simon in pristane na zajtrk. Verjetno bi on pojedel le kako čokoladico in šel v steno.

Mosoraška

Gremo v Mosoraško smer. Simon pove, da je 5c, v glavi zavrtim film iz zadnjega raztežaja v karnijskem plezališču Panetone. Pa se potolažim, da nas je tam ulovila ploha in da to ni za primerjat. Plezali smo tokrat v dveh navezah, Simon v vodstvu in Marijan ter Jernej in jaz izmenično. Bilo je hladno in pihal je veter, tako da sem komaj čakala, da sem prišla na vrsto za plezanje. Smer je bila cel dan v senci, tako da smo na štantih le pobožno gledali drugo stran soteske, ki se je kopala v soncu. Vse je šlo v redu, dokler nismo prišli do najtežjega raztežaja. Na vrsti sem bila za vodstvo. Na začetku je šlo

Simon Ušaj pleza

ok, Simon mi zakriči, da mi bo spustil štrik, da bo lažje, pa ga ne čakam, ker vidim oprimke. Vendar terjajo kar precej moči. Zato pade A0. Ne spomnim se več kdaj pred mano vseeno spustijo štrik. Rečem si, da je bolje plezat druga, kot delati A0. Vendar gre le do velikega zagozdenega kamna, ki se rahlo maje. Vsa navita poskušam, pa ne gre. Nesrečno gledam v problem, ki bi ga kot druga verjetno lahko rešila, če bi bil to začetek plezarije, sedaj pa se ne morem premakniti. Zato me Simon potegne čez. Jerneju je šlo podobno kot meni. Štant je bil v

skoraj navpični steni, mali stop, da nasloniš noge, štrik pa je ves čas padal dol. Bala sem se, da se zatakne za kako skalo. Na štantu sem čakala neskončno dolgo. In potem si postavim znano vprašanje, kaj sploh delam tu? Ko sem končno lahko štartala, sem bila čisto trda od mraza, pred mano pa skalni skok in na vrhu še malce previsno, prsti pa trdi. Super!, si rečem. Nekako gre, pred vrhom skoka pa nikakor. Meče me ven iz stene. Če bi bilo težko, bi me sigurno počakali, si rečem. Se umirim, postavim drugače, dobim ravnotežje in zlezem. Potem je šlo do vrha. Priznam, da me je tik pred vrhom Simon dobro zategnil, da sem šla čez zadnji skok. Na vrhu sonček, toplota, rokovanje in nato po stezi v dolino. Dovolj za en dan. Sledilo je druženje z Vipavci, degustacija vin vipavskih in ajdovskih članov ter zaslužen počitek.

Nosorog

Naslednji dan Simon izbere smer Nosorog. Pristop 2 minuti. Uživaško plezanje na soncu. Privošči nam zadovoljstvo ob suverenem plezanju brez A0. Z Jernejem zopet izmenično do vrha. Bolijo le dlani od hrapave skale prejšnjega dne. Marijan se po sestopu odloči, da mu je plezanja zaenkrat dovolj, fotografiranja pa še ne, Simon, Jernej in jaz pa bi splezali še eno smer, saj je pred nami še cel popoldan. Gremo v Celjski steber. Super začetek, ki kar zavede. Potem par metrov, kjer je najprej navilo Jerneja, ki se spusti in mi da prednost. Zdi se mi, da se da, vendar le dokler ne pridem na vrsto. Vsa pozornost se mi zoži na širinskega pol metra pred mano. Ne najdem poti, načina, ničesar. Vem, da sem na tem, da se navijem, ker sta za mano že dve smeri. Sprašujem se če bom

potem uspela še enkrat poskusiti. Zato se odločim za A0. Nisem ponosna, vendar sem se premaknila navzgor do poličke, od koder je bilo lažje in je šlo do vrha. Jernej za mano naredi isto. Marijan nas fotka s ceste. Kasneje premišljujem o tem težjem delu. Pogledam še Marijanove posnetke Simonovega plezanja in ugotovim, da sva oba z Jernejem pozabila, da obstajajo oprimki in skala tudi bolj levo in desno. Ne vem, če bi šlo, vendar me jezi, da se mi je pozornost zoožila na skalo tik pred mano. Tolažim se, da je mogoče temu botrovala utrujenost. Bolj verjetno pa neizkušenost.

Vesela sem, da je Simon izbral težje plezanje in da je pripravljen neizkušene voditi v zahtevne smeri, kjer spoznaš svoje trenutne meje in svoje občutke ob tem. Izjemno! Vesela sem, da smo pospravili Nosoroga, vendar je bila izkušnja v Mosoraški in Celjskem stebru (kljub A0 in vlečenju čez skalo) neprecenljiva. Ni vsak pripravljen voditi pripravnike v situacije, kjer napredujejo in se toliko naučijo. Splezali smo:Mosoraška 6a/5c (5b, A0; 350 m), Nosorog (4b, 150 m), Celjski steber (5a, A0; 150 m)

Matterhorn, Schmidova smer, solo

»ko se poklopi se poklopi…«

Boštjan Mikuž

V Alpah visok pritisk, praznični petek, poškodba z Jorassov skoraj sanirana…samo soplezalca nikjer…do srede popoldan sem sprejel še zadnjo, mislim, da 3 odklonilno informacijo o skupnem plezanju v Matterhornu. Vseeno, nekaj se bo že našlo Pakla, Arco…tam ni problemov s soplezalci. Za vsak slučaj napišem zvečer sporočilo Francescu Salvaterri, prijatelju iz okolice Trenta v Italiji. Njegov hiter “maibe”, čez 5 minut pa že dogovor, v petek ob 6 zjutraj se dobiva na izvozu Verona Nord, je ponovno obudil Matterhorn. Kakor koli, za Jorasse sem vedel, da so dobre razmere, o Matterhornu pa nisem imel veliko informacij. Odločila sva se za Schmidovo smer, tudi zaradi še rahlih bolečin v ramenu. V četrtek pred spanjem pa dobim še povratni klic Nejca Kurinčiča, med tednom je imel težave s telefonom. Ponovno hiter dogovor in v petek se ob treh zjutraj dobiva v Šempetru ter usmeriva proti Veroni, kjer pobereva še Francesca. Po dragih premikih v Zermattu in 3 urnem dostopu na Horlni Hut, se pred kočo utaborimo. Tam je precej plezalcev, razmere v steni so mi jasne še preden preberem sms Svoljška, ki je ta dan Schmida presoliral v 5 urah. Družbo na platoju pred kočo nam delata še Nejc Marčič in Jurij Hladnik, ki sta prav tako namenjena v Schmidta. Zjutraj ob 3 zapustimo šotor, jaz po slabem spanju zaradi ponovno pretrgane campove blazine (never again with camp – glavna misel med nočjo). Okrog 4 začnemo z vzponom po strmih vstopnih snežiščih. Pred nami je precej navez, ki jih

nenavezani hitro prehitevamo. S seboj smo sicer vzeli vso opremo za plezanje v navezi treh, vendar je bil med nami tih dogovor, da plezamo sami zase, če le ne bo večjih težav. Sredi stene pa smo med seboj že precej ločeni, tako, da je edina pot, solo pot. Nejc Kurinčič je ob 7.40 že pri križu na vrhu te impozantne gore, v izvrstnih 4 urah je preplezal severno steno! S

Francescom sva na vrhu uro kasneje, Schmidta presolirava v 5 urah. Sestop po Horlniju traja nadaljnih 5 ur, in je veliko zoprnejši kot severna stena. Ob 1 in pol popoldan smo ponovno na Hornli hute, ob 3 na Schwarze See, kjer nas pregrešno draga gondola, v družbi lepih smučark, dostavi v mondeni Zermatt. Do Tascha z vlakom, nato pa z avtom proti Veroni in naprej. Po 46 urah sem ponovno v Sloveniji.

Veliko se da razpravljati o instant zadevah…ampak, kadar se vse poklopi, se pač poklopi!

Desno Francesco Salvattera in Boštjan Mikuž na vrhu Matterhorna.

Dogodivščine iz Orcota

»prispevek h konstruktivizmu časa prvi del…«

Vid Štrancar

Fessura Kosterlitz

Ko zavijeva levo se že temni. Še enkrat levo, dol z ceste in ustaviva. Komaj parkirava, že krešpedi letijo ven. Postaviva jih pod Fessuro Kosterlitz, absolutno in dokončno balvansko klasiko teh krajev. Sedem metrov popolne »splitter« granitne poči, ki iz rahlo previsnih ringlockov preide v popolne handjame. Par metrov nad tlemi, levo dlan potisnem v poč, palec proti mezincu. Jam zagrabi, šalca torej. Drugo roko potresem in jo pomočim v magnezij. Čutim kako se mi ego napihuje, bojda je ta problem fb 6b in jaz sem ga flešal. Juhuhu torej, samozadovoljen se na vrhu prepustim toplemu občutku, ki bi ga lepo opisal z besedami »faaaak, jaz SEM zajeban«. Na drugi strani sestopim in se vrnem k Aneju. Nečimrno skušam skriti svoj narcisoizem in ga skušam predstaviti kot zadovoljstvo nad res hudim problemom. Ko še Anej dobi svojo porcijo iz jamanja, postane temno in odločiva se, da bi mogoče bilo pametno poiskati prenočišče… Torej, veva za tri kempe, ampak ne veva v katerem je največ klajmberske scene. Ker pa nisva od včeraj, sva ugotovila, da najboljše najprej poiščeva najbolj poln bar v Ceresole Reale. (največji kraj na zemljevidu v tem delu doline), tam bodo gotovo klajmberji popivali in bo žur in vsi bodo veseli in srečni, da vidijo nove obraze. Hej, mogoče bo kdo celo pivo plačal,

nikoli se ne ve…

Tam se bova vse zmenila za naprej. Right. Dolina je še kar tesna in v njej je zgodaj tema. In luči je ob cesti zelo malo. Vse skupaj ustvarja prav tesnoben občutek. Nič olajšanja ni, ko prideva v Ceresole in se voziva skozenj. Tema, malo ali nič ljudi in ogromno praznih apartmajev v stilu mesta duhov. Kakorkoli, končno prideva do nekega bara, ki je še »aperto« in parkirava. Prižge se luč, in skozi zaveso na oknu sumničavo pogleda namrščen obraz starke. Hmm, okeeej. Ker sva že parkirala, vstopiva in upava, da ta stavba ne bo zadnja v katero bi kdaj vstopila. Noter je nek Italijan, malo manj italjanskega porekla in njegova otroka ter starka. Angleško so znali bolj malo, vendar se nam uspe zmenit. Pivo (za Aneja) in čaj (moja malenkost). Stopiva ven in začneva pit in se pridušeno pogovarjat. Ven stopi Italijan in njegova otroka, se usede nekoliko proč in opazuje otroka pri igri. Začne zvijat. Ko zvije prižge. Zadiši mi po dijaških letih, in ob domačem vonju se počasi umirim. Danes ne bom umrl. Čez 15 minut, v to počasi ponovno začnem dvomit. Sva v drugem kampi, ki je ravno tako kot prvi prazen in zapuščen.
S to razliko, da je v njem le velik, osamljen, star šotor. Vaba. Past. Beeživaaa.
Stvari se umirijo v tretjem kampu, kjer je nekaj več šotorov. Postaviva šotor (nekaj klinov nama je zmanjkalo tako, da enega nadomestiva z lost arrowo-om) in greva spat. Zjutraj se zbudiva v prekrasno jutro. Jezerce poleg nas se kot pološčeno steklo svetlika v zgodnjih jutranjih žarkih in granitna stena Caporala, ki se mogočno in v vsej svoji divji lepoti dviga nad nami, naravnost vabi k plezariji. »Daj, drzni plezalec, položi roko name. Pobožaj me s konicami svojih prstov, naj kožne blazinice začutijo energijo tisočletij, ki se pretaka v meni. Vstavi svojo roko, dlan, prste vame in naj ti ne bo žal minulih trenutkov, ki si jih preživel v svoji nevednosti. Apnenec, te je zavedel, praviš? Ah,

Branje knjig in te reči

nič za to. Sedaj bo lepše, bolj intenzivno in predvsem slajše.« Midva, oh, midva bedaka, zakaj sva ignorirala ta prvinski klic narave. Kakšni tragediji usode bi se lahko izognila. Fetišista neumna, gumice sva šla kupovat… In slabo se je končalo. Sedaj sledi ASCII grafični eksperiment (v času tega pisanja, pri mojem najljubšem predmetu – slovenščini – obravnavamo Kosovela, torej lahko to opišem kot moj poskus v konstruktivizmu…) s katerim bom poskušal prikazati najino, nekako tragikomično, izkušnjo:

Konstruktivizem

Kamp -> Ceresole Reale (nimajo rokavic za plezanje poči, niti športne trgovine ne; mogoče jih imajo v Noasci) -> Noasca (nimajo rokavičk; »try Locana. Maybe there.«) -> Locana (nimajo jih; je pa v Pontu Ceresole trgovina z

pohodniško opremo) -> Pont Ceresole (pa saj to ni res, nimajo jih; prve zafrkancije, da bova še v Torino prišla pridejo na dan;) -> Courgne (nimajo jih; je pa GOTOVO v Rivarollu klajmberski shop, kjer najbrž imajo rokavice) -> Rivarollo Canavesse(klajmberski šop je odprt; nimajo rokavičk vendar, je prodajalka prijazna. Pokliče v Torino v AlpStation od Monture, kjer jih zagotovo imajo) -> Torino(nimajo jih; kupiva tejp.) Hvala, vesolje. In fuck you too.
Nauk zgodbe: Naš konsumerizem in materializem, nas bo še daleč pripeljal. (ha-ha-ha). Oh well. Je popoldne in končno sva nazaj v dolini.

Caporal

Greva do okruškov Caporala. Še kar veliki so ti odkruški. Prva prava smer je fingercrack Sensa Cuignisiun, 10m. Bojda je E2.
dober fingerlock z levo roko, BD #01, krimp za stranico poči z desno roko, prestavi noge.
Prenesi težo, prestavi prste, BD #03, noge,
rahel previs: fingerlock, BD plava jeba,
sloper daleč levo, desna roka na stranico poči,
petka, vzdigni se, še malo, sloperski rob,
kind-of mantel in vrh in ponovno tisti zajeban občutek… Druga smer, ki mi je ta dan izstopala (no, ja v bistvu jih mnogo več tudi nisva splezala), je Fessura dell'Odisseo a.k.a moj prvi offwidth.(tip na sliki jo sicer pleza oporno, vendar on ni zajeban). Nekateri jih sovražijo, drugi ljubijo. Mene plašijo. »It was brutal.«, razložim Izraelcu. Dov se zasmeje »It usually is.« Trenutno je tukaj s soplezalcem. Čez en teden se bo odpravil z bodočo ženo v Indijo. Njegov soplezalec je Zack. Spoznali smo se v kampu. Povedala sta nama, da sta kupila vino, ki jima ga je priporočil trgovec. »Do you wanna have a little paartey?« Prav, ne bova se upirala. Sedimo torej, degustiramo in debatiramo.
Zack nam čez nekaj časa pokaže na telefonu slike svojega avtomobila. Zakaj, nemudoma dobi svoj zato. Ponosno pove, da je to njegovo stanovanje, ki je trenutno parkirano v Ameriki pri prijatelju. Zdaj gre za eno leto tja. Fak, kako mu zavidam, ko pove, da je bil sedaj pol leta turistični vodič v Izraelu in sedaj gre za eno leto v Ameriko, kjer bo živel v avtomobilu in edina skrb mu bo plezarija in turna smuka.
Nekega dne bom turistični vodič…

La piramide

Day 2: Dajmo. Akcija. Rokenrol… Greva v La Piramide pogledat kaj pomenijo platke v granitu. Izbereva smer »Legolas, humm, tutta libera« z varijanto. V drugem raztežaju se znajdem na zanimivem koncu štrika in začnem plezat. Oh yeah. Platke so mi všeč. Bolj ali manj. Kmalu fuknem. …Želim si, da bi to smer navrtal Silvo, potem bi lahko v miru anuliral in se počutil varnega. Sedaj sem že nad mestom kjer sem padel in pred nečim, kar je najbrž detajl. V glavi si predvajam nasvet Hazel Findlay, na temo kako plezat plate. »Just keep going…«. Hummm…. Okej, se zberem. Počasi dvignem nogo, in nato še malo višje v višino pasu. Nagnem se naprej in se začnem vzdigovati. Nisem preklet fuzbaler. Nimam moči v nogah, da bi se tako, na eni nogi iz takega položaje vzdigoval. Naj gre vse v kurac…
Še malo lovim ravnotežje, guma drži (hvala five ten) in sem čez.

Vid Štrancar
(#bestbigwallclimber#bigwallforever)

Se nadaljuje…nekoč, pisec je trenutno izlil celoten opus…in je izžet (op.urednika)

Stara smer, Osp

»bingljanje jajc in salam…«

Vid Štrancar

V nedeljo se dobiva z Simonom. Pobere me ob 6. uri zjutraj. Alpski štart torej. Pod smerjo sva okrog pol osmih. »Fak, to je pa precej nagnjeno.«, mi uide. Nekako dvomim, da bom sposoben priti tule čez. In greva. Simon – prvi cug, kratka in lahka uvertura v sledečo plezarijo. Drugi raztežaj zgleda neprijeten. Precej nagnjen kot, ki ga razpolavlja poč. Na fraj je 7a, ker pa v poči gnezdijo leteče miši, postane nemogoč. Torej: gurtne ven in akcija, za to smo pač prišli Na vrhu raztežaja zaštantam in pogledam pod rit. Brrr, neprijetno. Potem pogledam še v desno – linija starih svedrovcev ustvarja umetno pot, ki nekoliko absurdno kar rine v vse hujše previse. Ko Simon pripleza do mene, začnem (takole, skrivoma) namigovati na to, da bi se lahko obrnila. Gladko me presliša – njemu se pač jebe, on je že navajen. Zapleza v drugi raztežaj: Seže po svedrovcu. Vpne vrv. Prestavi lojtrco. Vpne sebe. Seže po naslednjem varovalu in vanj vpne vrv. Prestavi lojtrco. Vpne sebe… In v tem monotonem ritmu nadaljuje naslednjih 15/20 horizontalnih metrov, nato pa še kakšnih 5 vertikalnih (vertikala je tukaj zelo šlampasto uporabljen pojem). Nekako splezam za njim. Pohvali me, da mi gre v redu. Itak, jaz sem navajen se vlačiti po kompletih.

Edina slika je nastala na afterju

Naslednji raztežaj je moj. Ko začenjam me je strah. Pač, še kar izpostavljen položaj je (in tega RES ne maram). Ko pa pridem okrog prve strehe vpnem tretji, mogoče četrti svedrovec, in najdem ritem. Vlečem se po svedrovcih kot, da bi bil za to ustvarjen. Pač, jebe se mi zato, da svedrovci škripajo in, da je pod mano kakih 80 metrov zraka.

Stari, kakšno prosto plezanje? Fuck that shit. Proti vrhu raztežaja, se mi prikaže priložnost, da uporabim nekaj tega znanja prostega plezanja. Nasmehnem se tej priložnosti, in ji pomaham. Vpnem komplet in se povlečem. Simon se pride za menoj. In začne naslednji raztežaj. Ta je že bolj normalen. Prosto 7a, s tehniko pa A0. Zelo hitro ga prepleza jaz pa za njim. V bistvu je potem zanimivega konec. Aja, pa še, da ne bo lažnega poročanja (čeprav nimam nič proti njemu, da ne bo kdo narobe razumel) zadnjemu 6b+ kotu sva se gladko izognila, tako da sva splezala lažji raztežaj levo od njega.

Smer bi definitivno priporočal vsem. Najboljše je ker v njej sploh ni treba znati plezati. Nekateri (internet) pišejo tudi, da je smer psihološko zahtevna, ker je v njej mnogo starih svedrovcev – to je res. Vendar je med njimi, tako, na vsakih 4, 5 metrov nov, svetleč obroček poguma.

Kanin, turni smuk

»po poteh bovških sramot…«

Dean Strosar

Napovedano današnjo turno smuko v Avstriji so eden za drugim odpovedovali, a z Jernejem se nisva hotela tako hitro vdati. Odločila sva se, da greva pogledat, v kakšnem stanju je naše nekdaj najvišje visokogorsko smučišče Kanin. Avto sva pustila na makadamski cesti in odšla po stezi ki pelje proti postaji C. Od starta do postaje C nekdanje kaninske žičnice je bilo treba smuči nositi, nato pa smo si jih nadela na noge. Snežne razmere niso bile najboljše. Bilo je toplo sončno vreme, sneg pa je bil južen. Po treh urah hoje sva dosegla sedlo pod Prestreljenikom. Smučanje po zapuščeni nesteptani progi Kanina je bil enkratno, sploh če dodam, da sem smučal po deviškem snegu in je bil to moj prvi letošnji turni smuk. Na desni Jernej Zavrtanik med vzponom.

Krvava V+,IV 205 m, Čaven

»Barbi v vodstvu…«

Marijan Močivnik

Barbi v kaminu 2. raztežaja

Orientacijsko tekmovanje

»stari prdci niso od muh…«

Dominik in Marijan

V nedeljo smo izvedli tekmovanje iz orientacije po programu AŠ 2014/15. Proga je bila postavljena na obrobju Trnovskega gozda, nadmorska višina 700 – 1000m. Konfiguracija terena je izrazito kraška, večina proge je bila v gozdu, kjer gibanje do določene mere otežujejo tudi posledice žledu. Glede na to je bilo predvideno gibanje po gozdnih poteh, vlakah in stezah, kjer je prehodnost zadovoljiva. Postavljenih je bilo 5 kontrolnih točk, dolžina proge pa je bila okoli 9km. Ocenjen čas za krog je bil 2 – 3 ure. Tekmovanja se je udeležilo pet parov. Zelo suvereno so s progo opravili: 1. Simon in Ožbej v času 1:49. Še enkrat čestitke, kapo dol! 2. Sledila sta jim Močivnika s časom 2:14, kar je zelo spodoben rezultat. 3. Egon in Valentina sta se uvrstila na tretje mesto s časom 2:37.Vsi našteti so uspeli najti vseh pet točk in se pravilno vrniti na cilj. Četrtemu paru se opravičujem zaradi nesporazuma z lovci, ki so zaradi pogona preprečili dostop na prvo točko. S tem žal nisem računal. Peti par je začel zelo ambiciozno in po ekspresno osvojenih prvih 3 točkah zaradi izbire krajšega prehoda žal zgrešil četrto in peto, kjer pa se je bilo zaradi zahtevne konfiguracije terena in karte z omejenimi informacijami zelo težko pravilno orientirati. Vseeno sta se uspešno vrnila na izhodišče. Vsem udeležencem čestitam in se zahvaljujem za udeležbo, saj je tekmovanje lepo izpadlo. Dominik Mikuž

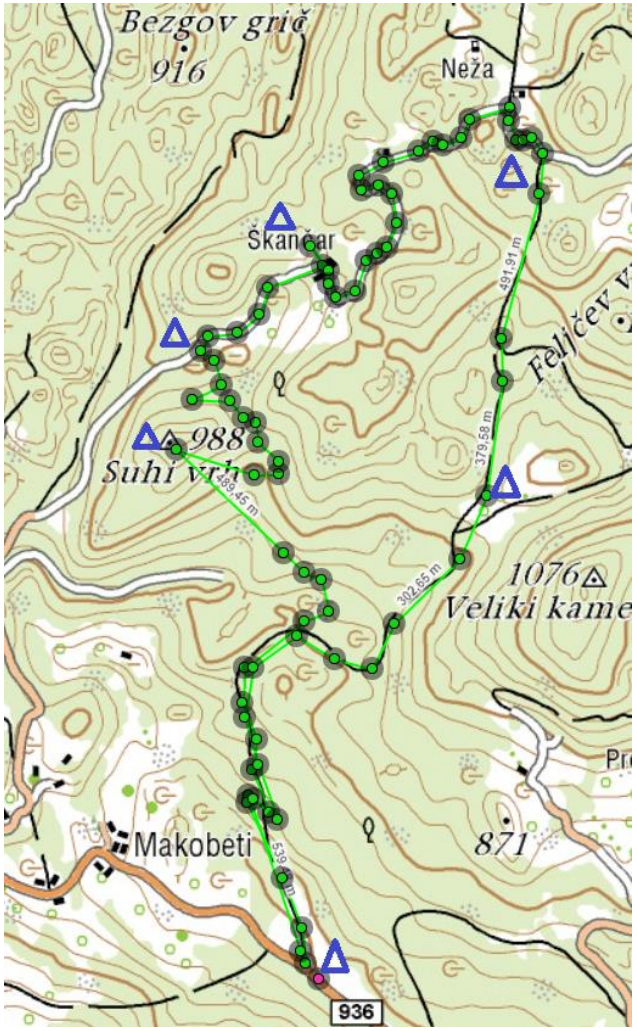

In še vtisi tekmovalca: Danes. Gora. Organizacijske podrobnosti in natančne rezultate dopiše organizacijski komite, vtisi tekmovalca pa govorijo o lepi progi v sončnem vremenu. Nekateri poročajo tudi o srečanju z zeleno bratovščino, ki si je zaželela v istem času in prostoru preganjati divjad, a smo jim marsikaj uspešno pregnali že prvi tekmujoči. Kakorkoli, zelena konkurenca je bila oborožena s konkretnejšimi in nabitimi argumenti v rokah, kar je menda vsaj deloma vplivalo tudi na potek tekmovanja in rezultat ene od ekip. Ni pa vse skupaj vplivalo na zmago v absolutni kategoriji in v kategoriji izkušenih ultramaratoncev, slavila sta težkokategornika Simon in Ožbej. Druga v skupni konkurenci in zmagovalca v kategoriji mlajših veteranov sta zakonca Močivnik. Tretje uvrščena v skupni konkurenci sta zakonca Pavlica, zaslužita pa si še posebno nagrado za barvno najbolj usklajeno ekipo. Za najbolj koristnega udeleženca je bil na koncu izbran Danijel, ki je, sicer pozno, a kljub vsemu, prispeval pecivo, sicer v počastitev svojega rojstnega dne.

Marijan Močivnik

Tekaško romanje

»in druge globoke misli…«

Simon Ušaj

30 december zvečer. Dan je minil v hišnih opravilih, plezanju (s hčerko) na umetni steni v Ajdovščini (kjer sem ugotovil, da nimam za burek – kar sploh ni čudno) in prvič v življenju drsanju na drsalkah (kjer sem ugotovil, da bi bil dober novoletni sklep vsak dan poskusiti/spoznati nekaj kar še nisi prej poskusil/delal/spoznal v življenju).

Sedim za praznim (računalniškim) listom in gledam steklenico Glenfiddica – »single malt 12 years old«, ki sva ga z Ožbejem prislužila na orientacijskem teku prejšnjo nedeljo. Širok kozarec širi vonj dobre pijače v prostor in v ustih je še prisoten okus prvega požirka. Poln okus in aroma me poneseta v škotsko višavje kjer je »master destiler« 12 let nazaj sredi hladne škotske noči skrbno bedel nad pripravo opojne pijače in jo nato s pomočniki položil v lesene sode za 12 let. Podjetje, ki izdeluje ta whisky je nastalo 1887. Je v družinski lasti in kar sem pogledal na internetu se jim ni bati prihodnosti. Trdni (družinski) temelji in brezkompromisna zavezanost k kvaliteti. To je bilo njihovo vodilo 127 let, katero jim je pomagalo prebroditi vse mogoče prohibicije, vojne, krize in sodobne krizice.

Da se vrnem k zgodbi. 12 let nazaj je v mrzli škotski noči »master destiler« vložil vso svoje znanje in izkušnje v izdelavo opojne pijače, ki je sedaj na moji mizi in me spominja na relativno dobro opravljen orientacijski tek in na zanjo turo, ki sem jo planiral za letos. To ni bila plezalna tura, tudi ne alpinistična v svoji osnovi. Bila pa je tura, ki je vsekakor povezana s »mojim« alpinizmom. Člani alpinistične sekcije veste za seznam skupnih tur, ki sem ga objavil v juliju in katerega smo se skušali čim bolj držati. Da ne bomo o suhoparni statistiki (kot pravi načelnik) naj povem samo, da smo od 19 planiranih pohodniških in plezalnih tur izvedli več kot 12. To pomeni, kar nekaj izkušenj in predvsem lepih trenutkov za vse, ki smo bili na teh turah.

Pogledi na poti

Zadnja tura po planu je bila mišljena bolj kot nočno romanje po Marijinih poteh od Sv.Gore do Stare Gore. Nekakšna zahvalna tura (za verujoče in neverujoče) za varno preplezano in preživeto leto. Ker interesentov v društvu ni bilo sem jo na koncu planiral izvesti sam od 19:00 zvečer naprej. Javil pa se je sodelavec Branko (letos sva šla tudi Slovensko smer v Steni). Kljub dogovoru o nočni turi naju je lep sončni dan na državni praznik prepričal, da sva startala že ob 13:00 iz Solkana (edina pametna odločitev saj vedno bolj spoznavam, da nočne ture niso zame – očitno nisem več vajen nočnega življenja).

Iz Solkana na Škabrijel (dvig za enih 550 m) in preko Prevala na Sv. Goro (slabi 2 uri). Nato pa zelo lepem kolovozu (z malo zgubljanja na začetku do Kanala) kamor sva prispela nekje okrog 17:00. Kanal je lepo novoletno okrašen trg, na stopnišču pa stojnica s kuhančkom in božična glasba. Razmišljam, da sva že naredila dobrih 20 km in da res ni potrebno, da se več naprezava. Privoščila bi si kuhančka ali tri in nato poštopala do Solkana. Vendar se športniku kot je Branko to bojim predlagati zato se tiho zakadim v hrib nad Kanalom. Očitno po tej poti ne hodi veliko romarjev saj ji težko slediva in na koncu zarijeva v gosto robido. V bližini je asfaltna cesta. Da ne bi iskana na raziskanem se odločiva hoditi po asfaltu do Liga kar seveda podaljša turo. Pa kaj! Nekje okrog 18:30 sva na Marijenem Celju (fotografija). Zelo zebe vendar sem hkrati zelo vesel saj si že veliko časa želim biti ponoči tukaj. Cerkev je osvetljena in lepa. Razgled na zvezde in luči v dolini te hkrati poveže z neskončnostjo in dolinskimi problemi. Na hribu vidiš rešitve (skoraj vedno)! Potem sledi čudovit sprehod po planoti pod čistim zvezdnim nebom do Korade. Kot bi hodil po vesolju in vse okrog zvezde pod tabo pa ali tema ali pa luči Furlanije in soške doline. Na Koradi v koči končno pade kuhanček. Če bi imela več kot 8 EUR s sabo (eden stane 2 EUR) bi morda celo »prebivakirala« na Koradi. Tako pa sva se napotila na utrujajoč marš do Sabotina. Proti vrhu Sabotina (nekje okrog 50 km) me je utrujenost (in zaspanost že kar

Pogledi na Sočo s Sabotina

načenjala). In spet tisti občutek kaj je tega meni treba. Vendar sem na vrhu dobil spet moči in kratek sestop v Solkan je minil hitro. V Solkan sva prispela ob pol enih zjutraj. Torej po dobrih 11 urah in pol hoda (če štejemo še čas za kuhano vino na Koradi v turo). Točne razdalje ne vem vendar po ocenah se je nabralo za več kot 50 km.

Tako se je zaključila moja zadnja tura (ki je žal ne bom mogel vpisati v alpinistični seznam tur za 2014 saj ne poteka v vertikali in nima 100 m) mi je pa prav ta pomagala napraviti plane za naprej. Take in drugačne. In kaj ima s tem 12 let star škotski whisky? Morda veliko, morda malo…

Pa srečno in predvsem veselo v novem letu,

Simon

Alpinistična šola 2014/2015

»utrinki…«

Opremljanje balvana pri Izviru Hublja

»delovna akcija in te zadeve…«

Matic Štrancar

Dali smo vse od sebe, eni veliko, drugi še malo več. Eni so čistili in urejali pot do balvana, drugi so med visenjem z njega zabijali čas z vrtanjem lukenj ali zabijanjem svedrovcev v izvrtane luknje. Tretji so s prinesenimi dobrotami in grenkim hladom v piksnah skrbeli za moralno podporo. Četrti so si delo popestrili z slackline-nanjem. Spet peti so raje malce poplezali za degustacijo novih (kar prvenstvenih) smeri. Otročad se je podila in tu pa tam malce krvi prelila. Ampak vseeno me ob misli na še vse preostale variacije smeri, na tej davno odkrušeni skali, prsti zasrbijo in po glavi zaskeli … in želja po plezanju me iz sanjavosti premami. Izkazal se je Ožbej z nabavo svedrovcev in štantov ter takoj za njim še Egon s prvenstveno: *Smer zelene tute.* Dokaz je pa na desni. Egon Pavlica pleza smer Zelene tute.

Sekločeva smer, V, 250 m

»izpitna tura za alpinista Egona Pavlico…«

Ožbej Marc

Naprej sem kar Egona povabil k temu, da napiše o svoji izpitni turi za alpinista. Po premisleku pa sem ugotovil, da to morda ni najbolje, ker je Egon pregovorno skromen človek, pravi in iskreni prijatelj in bo morda kakšna misel ostala zamujena. Zgodba Egona, njegovega izpita in vseh dogodkov, ki so se mu pripetili je zgodba filmskih razsežnosti o moči človeškega uma in njegovi vztrajnosti. Skupaj sva plezala tiste junijske nedelje v lepi Zermuli v prav prijaznem okolju. Nesrečni splet okoliščin je prinesel hud padec, zahtevno helikoptersko stensko reševanje, zapletene operacije in dolgo okrevanje. A Egon se je vrnil in 14 mesecev kasneje splezal Sekločevo smer in s tem opravil izpit za alpinista. Zagotovo še ne idealno vplezan pa tudi psihološko mu zagotovo še ni bilo lahko Vendar se je vse poklopilo in svojo že kar dolgoletno kariero je kronal z državnim izpitom za alpinista. Ganil me je že zapis, da se je vrnil na kraj zločina in splezal smer v Zermuli. Potem pa še Sekločevo in titanska vztrajnost in volja je rodila rezultat. Egon kapo dol! Na desni je Egon »TITAN« Pavlica v smeri Meledes v Zermuli, Karnija.

Fotka številke

»nočne igre na koči Hornli pod Matterhornom…«

Boštjan Mikuž

Kolofon

»številk je več kot klobas«

Izdala: **Alpinistična sekcija PD Ajdovščina**
Elektronski naslov: **info@ao-ajdovscina.si**
Spletna stran: **www.ao-ajdovscina.si**
Trdopoštni naslov: **Gregorčičeva 20, 5270 Ajdovščina**
Urednik: **Ožbej Marc, ozbej.marc@gmx.com**
Pomočnik urednika: **Matic z Lozic Štrancar**
Lektor: **Jenzik Živastvar** - Za najdene pravopisne, slovnične in tipkarske napake ne izplačujemo honorarjev. Enkrat letno pa sprejemamo neposredne pripombe jezikovnih puristov. Pripombe lahko oddate tretjo nedeljo v avgustu na Gorenjskem turncu v severni triglavski steni
Naklada: **vsak po svoje**
Fotografije: **člani sekcije inu drugi**
Sponzor: **prostičas.com**
Prejeti honorarji ustvarjalcev**: ne zastopim pomena te besede**

Izdano v elektronski obliki, decembra 2014, vesti niso vpisane v razvid medijev, ker delujejo pollegalno.

Po mnenju Ministrstva za kulturo spada glasilo v sklop glasil marginalno deviantnih skupin, ki s svojim pozitivnim pogledom na svet močno ogrožajo obstoječe koncepte nikoli srečne in zadovoljene potrošniške družbe. Zato je še pred uvedbo enotne davčne stopnje obvezano plačevati dvajset klobas in dvajset litrov vina mesečno v sklad za zdravljenje obolelih za intenzivnim načinom doživljanja življenja.